

UN DESTIN DE LA GLORIE LA UMILINȚĂ – GENERALUL RADU ȘEINESCU

dr. Luminița GIURGIU*

Radu Șeinescu s-a născut la 20 noiembrie 1873, în București, ca fiu al căpitanului Gheorghe Șeinescu și al Caliopei, născută în familia revoluționarului pașoptist Marin Serghiescu. S-a căsătorit, la 5 iulie 1902, cu Emilia. Aceasta era fiica lui Eustațiu Ciocanelli, unul dintre primii autori de manuale de geometrie în limba română și a Mariei, născută Dumitru Iordănescu. La 12 iulie 1903 s-a născut Radu, apoi Gheorghe – la 15 februarie 1909 și Marina – la 3 decembrie 1920¹.

A fost absolvent al Școlii Fiilor de Militari din Craiova, al Școlii de Ofițeri de Infanterie din București (1891-1892) și al Cursului de Informații de la Școala de Tragere a Infanteriei.

Înaintat la gradul de sublocotenent (Înaltul Decret nr. 2777 din 16 iulie 1893), a fost repartizat la Regimentul „Radu Negru” nr. 28. Inspectorul General, generalul Gărdescu, a consemnat la 29 septembrie 1893: „*deși nou se prezintă foarte bine; cunoaște regulamentele și le aplică; în front n-a făcut nicio greșeală*”².

Sublocotenentul Șeinescu a fost mutat la Regimentul „Constanța” nr. 34 (Înaltul Decret nr. 1971 din 10 mai 1894). Comandantul unității nota, în octombrie 1894: „*ofițer nou; are presupuneri bune; servește bine, dar este lipsit de energie; cunoaște binișor regulamentele; conduita îi este foarte bună*”³. La 6 aprilie 1895, tânărul ofițer a fost pedepsit cu 5 zile de arest de către Comenduirea Pieței pentru că „*fiind rânduit de rând nu a îndeplinit acest serviciu*”⁴.

La 16 iulie 1895, prin Înaltul Decret nr. 3278, a fost transferat la Regimentul „Mihai Viteazul” nr. 6. În octombrie, comandantul unității nota: „*îl consider apt de a deveni un bun ofițer; se silește a face bine serviciul și a se instrui; conduita bună; ținută*”⁵.

Avansat la gradul de locotenent, prin Înaltul Decret nr. 1681 din 8 aprilie 1895, va fi mutat la Institutul Geografic al Armatei, de la 10 mai

---

* Comisia Română de Istorie Militară.

¹ Arhivele Militare Române (în continuare AMR), Fond Memoriei Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 1.

² *Ibidem*, f. 2.

³ *Ibidem*.

⁴ *Ibidem*.

⁵ *Ibidem*.

1896, devenind „un foarte bun operator topograf”, lucrând „cu mult zel și conștiință”⁶.

Activitatea desfășurată la acest institut a fost evaluată de către două mari personalități. Generalul Constantin I. Brătianu⁷ aprecia, la 1 noiembrie, că „a avut multă aptitudine ca topograf și dragoste de muncă”, iar generalul Constantin Barozzi⁸ că „promite a fi un bun topograf; își dă silința a se instrui”. Dar a fost și pedepsit, la 18 aprilie 1897, cu 5 zile de închisoare pentru „incorectitudine în executarea ordinelor”⁹.

A efectuat stagiul la Regimentul „Prahova” nr. 7 (Înaltul Decret nr. 4488 din 1 decembrie 1896).

La 21 august 1898, a fost pedepsit, cu alte 6 zile de închisoare, de către Comenduirea Pieței pentru „conduită incorectă în localuri publice, însoțind femei cu reputație înjositoare”, generalul Barozzi apreciind, cu

---

⁶ *Ibidem*, f. 3.

⁷ Constantin I. Brătianu (n. 17 septembrie 1844, Șuici, jud. Argeș – d. 6 ianuarie 1910, București); fiul lui Ioniță și Victoria; absolvent al Școlii Ostășești din București (1862-1864, inginer militar genist), al Școlii Politehnice (1869-1871), cu specializare la Serviciul Cadastrului din Ministerul de Finanțe și la Observatorul Astronomic din Paris, al Școlii Militare din Metz – Franța (1866-1868), specializarea topografie; cu practică la Institutul Geografic din Algeria și la Institutul Geografic al Armatei Belgiene; sublocotenent (1864), locotenent (1868) general de brigadă (1892), general de divizie (1907); a funcționat la Biroul I – Harta României (1868-1869) și la Serviciul Geografic (1871-1872) al Statului Major General francez; a participat la Războiul de Independență, ca șef al Secției Topografice din Marele Cartier General; a fost comandant de companie la Batalionul 2 Geniu (1864-1866), primul șef al Atelierul Litografic din cadrul Depozitului de Război (1874), subșeful Secțiunii 2 Topografie, Fotografie, Litografie din Depozitul de Război (1882), director al Școlii de Aplicații pentru Armele Speciale din Școala Militară de Infanterie și Cavalerie (1883), șef al Depozitului Științific de Război (1892-1895); a înființat Observatorul Astronomic Militar (1895), primul director al Institutului Geografic al Armatei (1896-1907); președinte al Secției de Geografie Militară din cadrul Societății Regale Române de Geografie (1907); membru corespondent al Academiei Române.

⁸ Constantin Barozzi (n. 14 octombrie 1833, București – 15 aprilie 1921, București); absolvent al Școlii Militare de Ofițeri din București (1854-1856) și al Institutului Geografic al Armatei din Viena (1856-1857); a participat la Războiul de Independență; director de studii, subdirector și director al Școlii Militare din București (1862-1867); membru al Consiliului Geodeziec Internațional; membru al Comisiilor Internaționale de Delimitare a Frontierei României cu Austro-Ungaria (1885) și Bulgaria (1886); a înființat Institutul Geografic al Armatei (1895); șeful Marelui Stat Major între 2 septembrie-20 octombrie 1877 și 28 noiembrie 1895-12 martie 1899; membru de onoare al Academiei Române (1905); membru-fondator și vicepreședinte al Societății Geografice Române; senator; șef al Casei Militare Regale.

⁹ AMR, Fond Memoriei Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 3.

regret, că Radu Șeinescu este „un bun operator”, dar „lasă de dorit ca [sic!] conduită”¹⁰.

Generalul Constantin I. Brătianu a întocmit „Foaia personală. Note date în inspecția generală a anului 1899” în care menționează: „[...] în toată campania a fost întrebuințat și la lucrările geometrice ale planului Capitalei. S-a achitat cu mult zel, pricepere și conștiință și se poate considera un prea bun ofițer topograf. Blând, dar tenace în serviciu și bun camarad. Conduită prea bună și iubitor de familie, pe care o ajută cu economiile sale. Cu sănătate bună. Se poate pune nădejde în acest ofițer când i se încredințează un serviciu. Merită și-l propun pentru înaintare la alegere”¹¹. Aprecierea este contrasemnata de Inspectorul General, generalul Poenaru: „prea bine notat ca bun operator. Se prezintă bine și are lucrată o planșă și ½. Pedepsa¹² i-a fost ridicată”¹³.

În „Foaia personală. Inspecția generală 1900”, la 30 octombrie, este consemnat: „Operator topograf bun, activ și conștiincios. Ofițer inteligent cu dorința de a-și îmbogăți cunoștințele. Este admis la Școala Superioară de Război”¹⁴.

Radu Șeinescu a urmat cursurile Școlii Superioare de Război de la 1 noiembrie 1900. Locotenent-colonelul Gărdescu, comandantul instituției de învățământ, nota la 3 decembrie 1901: „Ofițer serios. Natură blândă. Judecată este puțin cam difuză, ceea ce face ca unele din lucrările sale scrise să fie slabe. În general, a profitat în totul de cursurile predate în anul I. Pune zel și conștiință la învățatură. Conduita sa este bună”, propunându-l „pentru înaintare la alegere”, generalul de divizie C. Poenaru, Inspectorul General, contrasemnând: „Ofițer bine notat și inteligent. Intrarea sa în Școala Superioară de Război denotă că este ales și ca serviciu și ca instrucție. Merită a înainta la alegere”¹⁵. La absolvirea anului II de studii (1902), generalul Gărdescu constata că studentul Șeinescu „a profitat în destul” de cursurile audiate propunându-l la „înaintare la alegere și serviciu de stat-major”¹⁶.

---

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ *Ibidem*, f. 4.

¹² În octombrie 1901, tânărul locotenent a fost pedepsit cu 5 zile de închisoare de către comandant pentru că „nu a respectat dispozițiile regulamentului bibliotecii Cercului Militar: a luat o revistă fără să se scrie în registru”.

¹³ AMR, Fond Memoriei Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 5.

¹⁴ *Ibidem*, f. 6.

¹⁵ *Ibidem*, f. 8.

¹⁶ *Ibidem*, f. 10.

Locotenentul Șeinescu a fost reintegrat în ordinea de bătaie a Regimentului „Prahova” nr. 7, la 1 noiembrie 1902, pentru stagiul la trupă și, apoi, la 15 aprilie 1903, detașat pentru stagiul la Marele Stat Major.

În „Foaia personală” pentru anul 1903 se menționează că în urma rezultatelor obținute la Școala Superioară de Război a fost integrat în Biroul 3 operații, „unde s-a achitat satisfăcător de lucrările ce i s-au dat. Este stăruitor și conștiincios în serviciu”. Pentru studiile făcute și modul cum a servit în timpul celor 5 luni de stagiul la trupă și la Marele Stat Major, colonelul Alexandru Averescu l-a propus „la înaintare la rândul alegerii”¹⁷, cu această propunere fiind de acord și generalul Alexandru Carcalețeanu¹⁸.

La sfârșitul perioadei a fost repartizat la Regimentul „Teleorman” nr. 20 și detașat pentru stagiul la Regimentul 6 Artilerie (Înaltul Decret nr. 1546 din 15 aprilie 1904), fiind numit la Bateria 2.

A fost avansat la gradul de căpitan în baza Înaltului Decret 1721 din 10 mai 1904.

Proaspătul căpitan a luat parte la tragerile de instrucție și, sub îndrumarea căpitanului Ghelmăgeanu, a rezolvat problemele de tragere repartizate. „Ofițerul, se pare, că a câpătat bune noțiuni în această privință. A luat parte la tragerile de război, dând rezultate bune, a condus binișor bateria la manevrele pe garnizoană”, colonelul Stroescu, comandantul regimentului, concluzionând: „promite a fi un bun ofițer, lucrând cu multă bunăvoință și căutând a-și asimila cunoștințele practice ale artileriei; de altfel, o conduită prea bună, caracter și principii serioase”¹⁹.

Începând cu 10 octombrie 1904, căpitanul Radu Șeinescu a fost detașat pentru stagiul de 10 luni la armata austro-ungară. Generalul Zeller, comandantul trupelor Diviziei 4 din Infanteria Imperială și Regală din Brünn, nota la 1 noiembrie 1905: „[...] a făcut serviciu de la 10 august până la 31 octombrie a.c. la Comandamentul Diviziei 4 Infanterie; în acest timp domnia sa a fost întrebuințată și la serviciul practic al Statului Major. Domnia sa s-a arătat ca un ofițer sârguincios și doritor a se instrui; s-a arătat interesat de toate ramurile serviciului de stat-major și și-a fixat, în deosebi, atenția pentru preparativele dispozitivului și executarea exercițiilor și a manevrelor; a căutat, de asemenea, de a-și apropia rutina în tehnica serviciului de stat-major”. Bunele aprecieri au fost împietate de o insuficientă cunoaștere a limbii germane²⁰.

---

¹⁷ *Ibidem*, f. 12.

¹⁸ Generalul Alexandru Carcalețeanu a fost șeful Marelui Stat Major în perioada 1 aprilie 1901 și 1 aprilie 1904.

¹⁹ AMR, Fond Memoriei Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 14.

²⁰ *Ibidem*, f. 18.

La rândul său, colonelul Feichter, comandantul Regimentului de Infanterie „Baronul de Hess” nr. 49 Imperial și Regal din Znaim, nota, la 9 august 1905, despre activitatea desfășurată de căpitanul Șeinescu în perioada 2 ianuarie-7 august: „[...] a arătat prea mult interes pentru toate ramurile serviciului nostru; și-a dat toată siliința de a învăța regulamentele și prescripțiile și le-a practicat bine în conducerea unei companii, atât în ordinea strânsă, cât și în exerciții cu inamic reprezentat”, dar „insuficienta cunoaștere a limbii germane, în care până acum încă tot nu a făcut deosebite progrese a fost, în repetate rânduri, o serioasă piedică”²¹.

Revenit în țară, la 1 noiembrie 1905, căpitanul Șeinescu a redactat, și înaintat la Marele Stat Major, „Studiul asupra organizării armatei și manevrelor în Austro-Ungaria”.

A fost detașat la Regimentul 6 Artilerie pentru continuarea stagiului, până la 1 aprilie 1906. S-a remarcat prin blândețea și profesionalismul dovedit ca instructor și profesor la Școala regimentară²². În calitate de comandant al Bateriei 4, „cu ocazia marșurilor executate în timpul iernii și a recunoașterii terenului pe unde se făcuse jocul de război pe hartă, am constatat o vocație superioară la acest ofițer rezistent și bun călăreț, care și-a însușit bine cunoștințele practice ale artileriei” – consemna comandantul unității, colonelul Paraschivescu, concluzionând „purtarea față de camarazi și în societate a fost excelentă. Caracter hotărât și leal. Destul de energic în fața trupei. Conduită, în general, foarte bună”²³.

Prin Înaltul Decret nr. 516 din 1 aprilie 1906, căpitanul Șeinescu a fost mutat la Regimentul „Radu Negru” nr. 28. Prima amplă caracterizare este semnată de comandantul acestei unități: „[...] înfățișare și conformație bună. Sănătos și rezistent. Călărește și trage bine cu arma. Inteligent, judecată dreaptă. Are bun-simț. Temperament liniștit. Cunoștințe generale militare. [...] Cunoaște suficient limbile franceză și germană. Știe puțin și rusește. [...] Cunoaște regulamentele armeei și le aplică judicios; are pricepere în rezolvarea temelor. Concepe bine. [...] Are voință, hotărâre și energie. La marșuri și la manevre s-a condus cu tact și hotărâre. Disciplinat, execută ordinele cu pricepere și exactitate; are simțul datoriei și este plin de bunăvoință. Are tact, e bun camarad și devotat. Are autoritate și prestigiu; e serios, demn și drept; are caracter; posedă sentimentul de familie; e moral, modest; are manieră, conduită bună. [...] Pune foarte mult zel, pricepere și activitate pentru conducerea unității sale; iubește pe soldat; zelos la serviciu”. În concluzie, îi mulțumește pentru modul cum a

---

²¹ *Ibidem*, f. 19.

²² *Ibidem*, f. 20.

²³ *Ibidem*, f. 21.

comandat compania la concentrare și manevre, propunând să i se acorde Ordinul „Coroana României” clasa a V-a în grad de cavaler²⁴. Aceste aprecieri sunt validate și de semnăturile comandanților Brigăzii 5 Infanterie – generalul Constantinescu, Diviziei 3 Infanterie – generalul Constantin Cica și ale Corpului 2 Armată – principele Ferdinand.

În „Foaia personală” pe anul 1907, se regăsesc aceleași frumoase aprecieri privind activitatea sa de comandant al Companiei 8: *„cunoștințele militare generale sunt bune. Regulamentele armei le posedă destul de bine. Rezolvă teme tactice cu competență. Este un ofițer studios. Unitatea sa este bine cotate sub raportul administrației, instrucției și disciplinei. Este activ în serviciu. În concentrările și manevrele din a.c., am fost mulțumit de activitatea sa, precum și de străduința ce a depus. Înfrățire foarte plăcută și militară. Sănătatea ireproșabilă. Foarte rezistent la oboseala serviciului. Ținută îngrijită și curată. Modest și cu maniere îngrijite. Conduită bună”*. De asemenea, a fost întrebuințat și ca ofițer de stat-major la comandamentele superioare. În ianuarie 1908, generalul Constantin Cica concluziona: *„căpitanul Șeinescu este un ofițer inteligent, instruit; își iubește meseria și este un element de valoare”*, exprimându-și regretul că, neavând 20 de ani de vechime, în conformitate cu Ordinul Ministerului de Război nr. 12139/1907, nu poate fi decorat²⁵.

Acum sunt consemnate și aptitudinile sale fizice: *„conformație înaltă, zvelt. Este robust și foarte rezistent la oboselile serviciului. Sănătate excelentă”*. Tânărul căpitan este apreciat ca *„inteligent. Judecata și concepția sunt bine formate. Inițiativa superioară. Este bine pătruns de simțămintele demnității și al dreptății. Curajul răspunderii și al opiniei foarte dezvoltat. [...] Temperament deschis, viu și cu totul agreabil”*²⁶.

Colonelul Șutescu, comandantul Regimentului „Radu Negru” nr. 28, remarca buna cunoaștere, de către subordonatul său, a limbilor germană și franceză, precum și preocuparea de a fi la curent cu noile doctrine ale altor armate. Cu *„maniere distinse”*, *„se poate conta mult pe abnegația, devotamentul și competența sa în serviciu și în orice împrejurări. Are mult spirit de ordine. [...] În corp s-a bucurat de simpatiile camarazilor. În societate a avut bune relații. Forte bun camarad”*. Bucurându-se de o stare materială bună, Radu Șeinescu și-a petrecut timpul liber alături de familie sau l-a dedicat studiului²⁷.

---

²⁴ *Ibidem*, ff. 26-27.

²⁵ *Ibidem*, f. 28.

²⁶ *Ibidem*, ff. 29-30.

²⁷ *Ibidem*.

Prin Înalțul Decret nr. 1235 din 1 aprilie 1908, căpitanul Radu Șeinescu a fost numit șef al Biroului operații din cadrul Comandamentului Diviziei 3 Infanterie și profesor de Tactică la Școala de Cavalerie din Târgoviște. Și în această calitate a dovedit „*multă pricepere, muncind din convingere și cu mult spor*”, dovedind aptitudini pentru activitățile de stat-major. Bunele rezultate se datorau și preocupării constante de îmbogățire și perfecționare a cunoștințelor sale profesionale²⁸.

În dosarul personal este păstrată „*Notarea căpitanului Radu Șeinescu pentru examenul de capacitate pentru gradul de maior*”, din care am reținut: „*fizic sănătos și destul de rezistent ca să poată suporta greutățile unei campanii. Cultură generală și militară suficientă. A absolvit Școala Superioară de Război, fiind reținut pentru serviciul de stat-major. În calitate de ajutor de profesor la Cursul de tactică de la Școala de Cavalerie, face cursul la anul I, achitându-se în condiții satisfăcătoare. Ca om în societate, camarad, soț și părinte, conduita sa este cu totul ireproșabilă, nelăsând nimic de dorit sub aspect moral. Ținută ostășească. Disciplinat. Muncitor. Om de nădejde și de încredere. Bun militar sub toate raporturile. Muncește cu spor, cu dragoste și din convingere*”²⁹.

În timpul Manevrelor Corpului 2 Armată, din toamna anului 1909, căpitanul Șeinescu a îndeplinit funcția de șef al Biroului operații de la Cartierul General al Partidului Albastru, „*însărcinare de care s-a achitat cu toată priceperea, activitatea și conștiința cerută unui bun ofițer de stat-major*”³⁰.

Șeful de stat-major al Diviziei 3 Infanterie, maiorul N. Arghirescu, apreciind calitățile deosebite ale subordonatului său, rezultatele obținute la examenul pentru gradul de maior și modul exemplar în care a îndeplinit „*toate însărcinările avute pe timpul exercițiului de mobilizare a diviziei în anul 1908*” a propus înaintarea în grad „*la alegere*” și decorarea cu Ordinul „*Coroana României*” clasa a V-a³¹, propunere susținută și de comandantul diviziei – generalul Cica, și de comandantul Corpului 2 Armată – principele Ferdinand³².

Prin Înalțul Decret nr. 1220 din 1 aprilie 1910, căpitanul Șeinescu a fost mutat la Regimentul „*Constanța*” nr. 34 Infanterie, din compunerea Diviziei 9 Infanterie, unde a activat până la 1 iulie și apoi la comandamentul mării unități. Ofițer cu bune aptitudini militare a fost întrebuințat în serviciul

---

²⁸ *Ibidem*, f. 111.

²⁹ *Ibidem*, ff. 112-113.

³⁰ *Ibidem*, f. 114.

³¹ Decorația a fost acordată la 21 iulie 1910 – Brevet nr. 2400.

³² AMR, Fond Memorii Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 116.

de stat-major în taberele și manevrele de toamnă, achitându-se „foarte bine de însărcinările ce i s-au dat”. A realizat recunoașterea regiunilor Cucua – Murfatlar – Cuius – Caceaurac – Cobadin pentru pregătirea unui exercițiu brigadă/regiment, Chiostel – Medgidia pentru pregătirea manevrelor de divizie și Nazarcea – Alacep pentru concentrarea trupelor după desconcentrare³³.

Maiorul Scărișoreanu, șeful de stat-major al diviziei, nota: „din modul cum s-a achitat și se achită de serviciul său și din cunoștințele ce are, rezultă că este **un ofițer eminent** [...] a reușit la examenul de maior în 1910, îl propun pentru înaintare la gradul de maior la rândul alegerii”³⁴, propunere cu care sunt de acord și generalii Dumitru Cotescu (comandantul Diviziei 9 Infanterie) și Boteanu (comandantul Corpului 5 Armată).

Anul 1911, l-a găsit pe Radu Șeinescu profesor la Școala Superioară Navală, unde a predat Cursul de operații combinate și stat-major și, de la 1 aprilie, cu gradul de maior, la Regimentul „Matei Basarab” nr. 35 Infanterie³⁵.

Comandantul regimentului face, în „Foaia calificativă” pentru 1910-1911, un portret plin de culoare: „este de statură mijlocie, aproape înalt, corpulent, foarte sănătos și foarte rezistent. Foarte simpatic și cu înfățișare ostășească. Călărește bine, trage bine cu arma și îi plac, în general, sporturile. Este de o inteligență vie, ofițer de stat-major cu o cultură generală superioară. [...] L-am văzut la lucru ca [sic!] cap (șef – n.n.) al Biroului mobilizare și comandant al batalionului, la câmp. La lucrările de mobilizare este cu desăvârșire competent, le ține la curent și tot serviciul este condus cu ordine și metodă, ceea ce denotă pe bunul ofițer de stat-major. Ca [sic!] comandant de batalion s-a ocupat în mod inteligent și foarte serios de instrucția ofițerilor și a trupei, căutând a-și forma cadre destoinice. A comandat la câmp batalionul său, executând cu el marșuri de mai multe zile, departe de garnizoană, făcând lupte și aplicații din serviciul de campanie, din care exerciții, ofițerii și trupa au profitat foarte mult”³⁶.

În perioada 9 - 15 august, regimentul a executat un marș de rezistență și exerciții aplicative în zona Cernavodă – Oltina – Medgidia, pe o căldură excesivă și într-o regiune lipsită de apă. „Trupa și ofițerii de sub comanda acestui ofițer s-au condus foarte bine, grație instrucției solide și deprinderilor căpătate în batalion” – consemna comandantul regimentului. Tot el remarca prestația maiorului Radu Șeinescu pe timpul concentrării

---

³³ *Ibidem*, ff. 120-121.

³⁴ *Ibidem*.

³⁵ *Ibidem*, f. 122.

³⁶ *Ibidem*, f. 126.

Brigăzii 18 Infanterie cu efective de război, atât în ofensivă, cât și în defensivă, în desfășurarea manevrelor de toamnă— unde a primit însărcinări speciale, precum și în activitatea didactică ca profesor de Operații combinate la Școala Navală de la Constanța, propunând înaintarea la „excepțional” în gradul de locotenent-colonel. Cu aceste bune aprecieri s-a arătat de acord și comandantul Brigăzii 18 Infanterie: „în toate ocaziile a dovedit că este un bun manevrier, cu solide cunoștințe tactice și cu foarte bune aptitudini de comandant”, propunând decorarea cu Ordinul „Steaua României” clasa a V-a³⁷.

Comandantul regimentului a făcut o nouă caracterizare maiorului Șeinescu pentru activitatea desfășurată între 1911 și 1912, la care și-au dat acordul și comandanții Brigăzii 18 Infanterie și al Diviziei 9 Infanterie: „este unul dintre acei **rari ofițeri ai armatei** (s.n.), care prin întinsele sale cunoștințe și aptitudini militare, poate fi întrebuințat în orice fel de servicii, comandament și trupă. Foarte sănătos și foarte rezistent, poate suporta greutățile unei îndelungate campanii. Încalecă foarte bine. Ținută ostășească. Se prezintă foarte bine. Cultura generală desăvârșită și instrucția militară completă. Foarte înțelept, o prea bună și foarte justă judecată. Prin cunoștințele sale și prea bunul său simț poate rezolva orice chestiune, dând soluțiile cele mai raționale.

Comandă și conduce prea bine și cu multă competență și cu mult tact Școala ofițerilor și pregătirea trupei de sub conducerea sa pentru război.

Excelent ofițer de câmp, unde în toate aplicațiile cu batalionul, regimentul și brigada s-a condus cu încredere și toată siguranța.

Stăruie cu deosebită râvnă să se aplice în batalionul și în regimentul său, tot ce a observat bun pe timpul stagiilor sale la comandament și în armată austriacă. Conduce bine Biroul mobilizare cu multă competență și deosebită pricepere.

În afară de numeroasele însărcinări ce are ca [sic!] comandant al Pieții Cernavodă, președinte al Comisiei de aprovizionare a garnizoanei, profesor de Tactică combinată și serviciu de stat-major la Școala Superioară Navală, în luna octombrie, pe timpul absenței în concediu a ajutorului (25 de zile) a îndeplinit și funcția de ajutor al comandantului, pregătind toate cele necesare pentru primirea recruților și începerea anului de instrucție. Din batalionul său a fost luat **plutonul care a luat Premiul I la marș pe toată armata** (s.n.). Este prea bine dotat, cu aptitudini militare remarcabile, de care face uz cu multă inițiativă și cu deosebită prevedere.

---

³⁷ Ibidem.

Profund pătruns de sentimentul datoriei, el este un înfocat patriot (s.n.). *Cu spirit militar desăvârșit, el nu dorește decât ocazia să dovedească superioarele lui calități militare. Activitatea lui este nemărginită, iar puterea sa de muncă fără seamă. În definitiv, maiorul Șeinescu Radu este un eminent ofițer sub toate raporturile și din toate punctele de vedere*”, propunând să fie avansat la „excepțional” și să fie decorat cu Ordinul „Steaua României” în grad de cavaler³⁸.

Mayorul Șeinescu a fost transferat la Marele Stat Major la 1 aprilie, mobilizat (Înaltul Decret nr. 4609 din 20 iunie) și „trecut pe picior de pace la 31 august 1913 (Înaltul Decret nr. 5510).

În timpul celui de-al Doilea Război Balcanic, maiorul Șeinescu a îndeplinit funcția de șef al Biroului operații din Marele Stat Major – Partea Sedentară, fiind „întrebuințatși în lucrările curente cu caracter urgent și confidențial”. În acest domeniu „s-a arătat nu numai muncitor desăvârșit, dar cu deosebire apt pentru orice serviciu de stat-major. Concepe bine și ușor, inteligent și priceput, cu o bună memorie”, fiind „un eminent ofițer superior de stat-major”.

Generalul N.C. Constantinescu – șeful Părții Sedentare a Marelui Stat Major – care a fost însoțit în misiunile de recunoaștere de maiorul Șeinescu, a apreciat „realele servicii aduse în timpul mobilizării”, precum și devotamentul și pricepera în întreaga activitate desfășurată. În „Foaia calificativă”, pe care a contrasemnat-o, propune înaintarea ofițerului la excepțional la gradul de locotenent-colonel și decorarea cu Ordinul „Steaua României” clasa a V-a³⁹.

Șeful Secției 2 Informații (unde a fost transferat maiorul Șeinescu), colonelul Nicolae Petala⁴⁰, remarca pricepera dovedită în lucrările atribuite

---

³⁸ *Ibidem*, f. 127.

³⁹ *Ibidem*, f. 128.

⁴⁰ Nicolae Petala (n. 29 august 1869 – d. 1947, București), sublocotenent (1889), locotenent (1892), căpitan (1897), Major (1906), locotenent-colonel (1910), colonel (1913), general de brigadă (1916), general de divizie (1918); a participat la cel de-Al Doilea Război Balcanic (1913) și la Primul Război Mondial (1916-1918); a fost comandantul Regimentului 40 Infanterie „Călugăreni” (1911-1912), șef de stat-major al Corpurilor 2 și 3 Armată (1913-1915), comandant al Brigăzii 15 Infanterie (1915-1916), Diviziei 22 Infanterie (1916), Diviziei 9 Infanterie (1916), Corpului 1 Armată (1916), Armatei 1 (1916), Corpului 1 Armată (1916-1918), Corpului 4 Armată (1918-1919), Comandamentului Trupelor de Vest (1920), Corpului 6 Armată Cluj (1921-1924) și Inspector General al Armatei și Învățământului Militar (1925); director al ziarului „Cultura Poporului”; senator; întreaga sa carieră a fost răsplătită cu Ordinele „Steaua României” în grad de ofițer (1912) și „Coroana României” în grad de comandor (1909), Medalia „Avântul Țării” cu distincția „Campania din 1913” (1913) și Crucea „Meritul Sanitar” (1913).

Biroului informații, precum și în modernizarea și alinierea la standardele armatelor străine. *„În timpul în care biroul avea mijloace proprii de informații, a condus lucrările cu tact, prevedere și discreție, procurând informații care au fost folositoare Marelui StatMajor. El a lucrat personal la adunarea și coordonarea materialului asupra organizării armatei austro-ungare”*. Activitatea s-a materializat într-o broșură care *„mai ales în mijlocul evenimentelor prin care trecem acum, va fi de un real folos pentru armată”*. Colonelul Petala propunea, la rândul său, avansarea la excepțional la gradul de locotenent-colonel, propunere cu care se arăta de acord și subșeful Marelui Stat Major, generalul Christescu⁴¹.

Carierea îl va purta la comanda Regimentului 2 Grăniceri (Înaltul Decret nr. 1593 din 1 aprilie 1915), fiind avansat la gradul de locotenent-colonel la 1 mai 1915.

Norii grei ai războiului se apropiau de țara noastră. Comandantul Brigăzii 1 Grăniceri aprecia în „Foaia calificativă” pentru 1914/1915: *„[...] la curent cu toate operațiile militare de pe toate teatrele de război actuale. Cunoaște prea bine arma sa și muncește cu multă pricepere, făcând pe subalternii săi să tragă foloase reale, prin diferitele metode practice ce le întrebuițează, aducându-i astfel să tragă singuri învățăminte. La temele pe hartă și pe teren, a dat probe evidente de frumoase calități tactice. La jocul de război, convorbiri militare și conferințe, ofițerii săi au folosit mult. Locotenent-colonelul Șeinescu Radu posedă aptitudini militare. Vede bine câmpul și-l apreciază la justa lui valoare. Concepție rapidă și clară. Are inițiativă. Prevăzător, cu hotărâre și voință. Temperament calm. A pus deosebit interes pentru a-și instrui trupa și ofițerii pentru război”*, adăugând: *„două din batalioanele regimentului sunt concentrate. Întâiul batalion la Sinaia, unde se găsește și în prezent, cu efectivul de război, făcând parte de Grupa de acoperire Predeal. Batalionul 2, concentrat pe Valea Troțușului, în localitatea Ciugheș, face parte din Grupa de acoperire Palanca”*. Locotenent-colonelul Radu Șeinescu s-a preocupat ca fiecare dintre aceste subunități să fie instruite prin aplicații tactice desfășurate în munți, zone deluroase sau împădurite și să execute lucrări de fortificații solide și adaptate configurației terenului. Disciplinat, patriot, având curajul răspunderii, devotat, moral, demn, bun gospodar, bun camarad – acestea sunt doar câteva din atributele lui Radu Șeinescu notate de superiorii săi. Generalul Constantin Prezan, comandantul Corpului 4 Armată, aprecia în urma inspecției desfășurate la Corpul Grănicerilor, că lucrările de mobilizare

---

⁴¹ AMR, Fond Memorii Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 130.

întocmite de comandantul Regimentului 2 Grăniceri au fost bine întocmite în conformitate cu instrucțiunile Marelui Stat Major⁴².

A fost mobilizat prin Înaltul Decret nr. 2784 din 16 august 1916, comandant al Regimentului 2 Grăniceri – Partea Activă (Ordinul de Zi nr. 763).

Generalul Theodor Râmniceanu⁴³ aprecia că „în tot timpul perioadei de concentrare – locotenent-colonelul Radu Șeinescu – a dat probă de admirabilă putere de muncă și energie ceea ce i-a permis a face din acest regiment un regiment de eroi. Decretându-se mobilizarea, locotenent-colonelul Șeinescu, în capul regimentului, a avut o primă acțiune la Turtucaia, unde regimentul și ofițerii s-au acoperit de glorie”⁴⁴.

Locotenent-colonelul Radu Șeinescu a fost dat dispărut în luptele de la Turtucaia la 24 august 1916 (Ordinul de Zi nr. 1001)⁴⁵.

Comandantul Capului de Pod Turtucaia, generalul Constantin Teodorescu⁴⁶, a relatat, despre evenimentele petrecute, într-un document ce

---

⁴² *Ibidem*, f. 132.

⁴³ Râmniceanu Theodor (n. 14 octombrie 1860 – d. 1932, București) căsătorit cu Alexandra Șuțu (1872-1952); absolvent al Școlii Militare de Infanterie și Cavalerie din București (1881-1883); a urcat toate treptele ierarhiei militare de la gradul de sublocotenent (1883), locotenent (1887), căpitan (1892), maior (1898), locotenent-colonel (1905), colonel (1909), general de brigadă (1914), general de divizie (1917) și general de corp de armată (1918); Nu a participat direct la acțiunile de luptă, îndeplinind funcțiile de comandant al Corpului Grănicerilor și șef al Casei Militare Regale, începând cu data de 1/13 iunie 1918. După absolvirea școlii militare de ofițeri cu gradul de sublocotenent, Theodor Râmniceanu a ocupat diferite poziții în cadrul unităților de artilerie sau în eşaloanele superioare ale armatei, cele mai importante fiind cele de șef al Institutului Geografic al Armatei, comandant al Regimentelor 2, 19 și 15 Artilerie, comandant al Brigăzii 5 Artilerie sau comandant al Corpului Grănicerilor. Împreună cu viitorul general Radu Torocanu a făcut parte din echipa care a determinat în 1895 punctul astronomic fundamental al Observatorului Astronomic Militar din București; a fost decorat cu Ordinele „Steaua României” în grad de ofițer (1906) și „Coroana României” în grad de comandor (1912) și Crucea „Meritul Sanitar” (1914).

⁴⁴ AMR, Fond Memoriei Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 134.

⁴⁵ Vezi pe larg Luminița Giurgiu, *O analiză lucidă – locotenent-colonelul Radu Șeinescu, comandantul Regimentului 2 Grăniceri, despre lupta de la Turtucaia*, în revista „Document. Buletinul Arhivelor Militare Române”, anul XXII, nr. 2(84)/2019, pp. 2-6; *Idem*, *Lupta de la Turtucaia în memoriul locotenent-colonelului Radu Șeinescu, comandantul Regimentului 2 Grăniceri în Marea Unire de la Marea Neagră. Constanța 2018. Volum omagial dedicat Centenarului Marii Uniri a Românilor și împlinirii a 140 de ani de la Unirea Dobrogei cu România*, coordonator Sorin Marcel Colesniuc, vol. I, Editura Celebris, Constanța, 2018, pp. 345-350.

⁴⁶ Teodorescu Constantin (n. 25 ianuarie 1863 - d. 1942, București), absolvent al Școlii de Subofițeri București (1881-1883), Școlii Militare de Infanterie și Cavalerie (1883) și a Școlii Superioare de Război (1893-1895); a urcat toate treptele ierarhiei militare de la

se găsește în „Memoriul personal” al lui Radu Șeinescu: „[...] s-a prezentat la Turtucaia în ziua de 23 august, ca [sic!] comandant al Regimentului 2 Grăniceri, trimis în ajutorul comandantului Capului de Pod. Cum în acea zi situația devenise foarte gravă, căci inamicul reușise să rupă frontul de la Daidir, batalioanele Regimentului 2 Grăniceri, sosite pe rând, au fost întrebuințate pentru a opri înaintarea inamicului și a-l contraataca. Mulțumită vitejiei și avântului cu care aceste trupe s-au avântat la atac, inamicul a fost oprit, și chiar împins 3 km mai înapoi. Cum batalioanele de grăniceri nu au luptat întrunite, ci în diferite direcții, locotenent-colonelul Șeinescu Radu nu a putut să-și exercite comanda direct în luptă, totuși prin coordonarea acțiunii batalioanelor sale a adus servicii apreciabile pe timpul luptelor din ziua de 23 august. În ziua de 24 august, a căutat și a reușit să salveze o parte din trupa sa, luând, conform ordinului subsemnatului, direcția de retragere spre Silistra. Pe timpul acestei retrageri, fiind lovit de focul mitralierelor bulgare, a fost grav rănit și a căzut prizonier, nu fără a salva o parte din trupa sa. Pentru aceste motive, locotenent-colonelul Șeinescu Radu este cazul de a fi înaintat la rândul promoției sale și decorat pentru bravură”⁴⁷.

S-a întors din prizonierat la 1 iunie 1918 (Ordinul de Zi nr. 235) și „trecut pe picior de pace” (Înaltul Decret nr. 1309 din 1 iulie).

Generalul Toma Lișcu⁴⁸, în calitatea sa de comandant al Corpului Grănicerilor, nota la 31 octombrie 1918: „[...] cu toate mizeriile îndurate în

---

gradul de sublocotenent (1883), locotenent (1887), căpitan (1893), maior (1900), locotenent-colonel (1903), colonel (1911), la cel de general de brigadă (1915); a participat la cel de-al Doilea Război Balcanic; în timpul Primului Război Mondial a fost comandantul Diviziei 17 Infanterie în perioada 14/27 august-24/6 septembrie 1916, fiind acuzat de conducerea defectuoasă a operațiunilor militare de la Turtucaia și de părăsirea câmpului de luptă; a fost decorat cu Ordinele „Coroana României” (1912) și „Steaua României” (1913); a publicat „Prima excursiune a turiștilor militari la Brăila - Măcin” (1904), „Reorganizarea armatei române” (1905), „Curs de geografie militară a României și țărilor vecine” (1912) „Geografia militară” (1914). Despre participarea sa la bătălia de la Turtucaia, vezi Luminița Giurgiu, *Din nou despre Turtucaia – Generalul Constantin Teodorescu versus generalul Gheorghe Dabija*, în revista „Document. Buletinul Arhivelor Militare Române”, anul XX, nr. 3(77)/2017, pp. 6-15.

⁴⁷ AMR, Fond Memorii Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 135.

⁴⁸ Lișcu Toma (n. 1 aprilie 1866, Izlaz, județul Romanai – d. 1958 Pitești); fiul lui Marin și al Tudorei; a fost căsătorit cu Petra Ionescu din Câmpulung (decedată în 1907), cu care a avut un fiu – Traian și recăsătorit cu Profira Benide; a fost absolvent al Școlii de Subofițeri de la Bistrița (1889) și al Școlii Superioare de Război (1899-1902); a urmat un stagiul în armata austro-ungară (19 decembrie 1904-1 aprilie 1905); a urcat toate treptele ierarhiei militare de la gradul de sublocotenent (1891), locotenent (1895), căpitan (1902), maior (1910), locotenent-colonel (1914), colonel (1916), general de brigadă (1917) și general de divizie (1926); la 20 februarie 1886 s-a înrolat voluntar în Regimentul 1 Geniu; a fost

lagărele bulgărești, deși puțin fizicește slăbit, se bucură de o perfectă sănătate; este rezistent și poate suporta greutățile unei campanii. Potrivit Ordinului Ministerului de Război nr. 2620/1918, ofițerul urma să facă serviciul la Regimentul 2 Grăniceri; ori locul său fiind ocupat de un alt comandant de regiment și dânsul găsindu-se peste efectiv, l-am întrebuințat la Comandamentul Corpului de Grăniceri în diferite servicii exterioare și puține de birou, de care însărcinări s-a achitat în mod mulțumitor”. Analizând activitatea desfășurată în calitate de comandant al Regimentului 2 Grăniceri și aprecierile anterioare ale comandanților ierarhici, generalul Lișcu propus ca să i de încredințeze comanda unei brigăzi și să i se acorde gradul următor la „excepțional”⁴⁹.

Locotenent-colonelul Radu Șeinescu a fost mobilizat din nou la 28 octombrie 1918 (Înaltul Decret nr. 3079).

A fost avansat la gradul de colonel prin Înaltul Decret nr. 1264 din 1 aprilie 1919, cu vechimea de la 1 noiembrie 1916 și numit comandant al Brigăzii 1 Grăniceri (Înaltul Decret nr. 1264 din 1 noiembrie 1918).

Tot generalul Toma Lișcu aprecia activitatea desfășurată de subordonatul său în inspecțiile efectuate la regimentele care constituiau brigada, atât în garnizoanele de reședință, școlile de cadre și batalioanele de instrucție, cât și în zonele de dislocare, pe graniță, propunând înaintarea la gradul de general la „excepțional”. În lunile noiembrie și decembrie 1919, colonelul Radu Șeinescu a inspectat Companiile: 1 de la Constanța, 2 de la

---

profesor de Istorie și Geografie Militară la Școala Militară de Infanterie (1907) și inspector de studii și ajutor de profesor la Cursul de tactica terenului la Școala Superioară de Război; a participat la cel de-al Doilea Război Balcanic și la Primul Război Mondial ca șef de stat-major la Corpul 7 Armată, din subordinea Armatei 3, comandantul Brigăzii 28 Infanterie din subordinea Diviziei 14, comandantul Brigăzii 10 Infanterie din subordinea Diviziei 5 Infanterie și comandantul Diviziei 5 Infanterie; în perioada 1 mai 1918 și 8 noiembrie 1921 a fost comandantul Corpului Grănicerilor, iar între 1 octombrie 1923 și 1 aprilie 1926 comandantul Diviziei 6 Infanterie; sub îndrumarea sa a apărut „Revista Grănicerilor”; la 20 februarie 1924 a devenit președintele Filialei Putna a Societății „Mormintele eroilor căzuți în război” și în această calitate a inițiat ridicarea Mausoleului Eroilor din garnizoana Focșani; la 1 aprilie 1926 a fost trecut în rezervă pentru limită de vârstă (Înalt Decret nr. 880), iar la 1 ianuarie 1934 a fost trecut în retragere pentru limită de vârstă (Înalt Decret nr. 635); a fost înmormântat la Cimitirul „Sfântul Gheorghe” din Pitești; întreaga sa carieră a fost răsplătită cu Medalia Jubiliară „Carol I” (1906), Ordinul „Coroana României” în grad de cavaler, Medalia „Avântul Țării” (1913); Medalia „Bărbăție și Credință” clasa I-a (1913), Ordinul „Steaua României” în grad de cavaler (1913), Medalia „Sfântul Vladimir” clasa a IV-a (1917), Ordinul „Steaua României” în grad de ofițer (1917), Ordinul „Coroana României” în grad de comandor, Ordinul „Steaua României” în grad de comandor (1922).

⁴⁹ AMR, Fond Memoriei Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 136.

Brăila, 4 de la Ismail și 5-8 de pe Nistru, luând „măsurile impuse de situație pentru ca serviciul să nu sufere”⁵⁰.

Prin Înaltul Decret nr. 116 din 15 ianuarie 1920 a fost avansat la gradul de general de brigadă, cu vechimea de la 1 decembrie 1918 și numit comandant al Brigăzii 8 Infanterie⁵¹.

Prin Ordinul Ministerului de Război nr. 276, de la 1 aprilie 1920, a fost pus la dispoziția Marelui Cartier General pentru a i se încredința un comandament din Basarabia, respectiv la Brigada 42 Infanteriede la Cluj. Generalul Nicolae Petala, comandantul Corpului 6 Armată, aprecia că la „călătoria pentru gradul de general” condusă de comandantul Comandamentului Trupelor de Vest, Radu Șeinescu „a dovedit că posedă în teorie și practică cunoștințele cerute pentru conducerea marilor unități și că are o foarte bună concepție și judecată tactică”⁵².

Pe lângă coordonarea unităților subordonate, generalul Șeinescu a predat Cursul de strategie la Școala Specială de Infanterie de la Oradea. Și aici a dovedit că „are toate însușirile de caracter care se cer de la un adevărat militar și de un comandant de mare unitate. Educația militară perfectă, cunoștințele generale și profesionale, ca și în anii trecuți [...] influența sa la corpuri s-a simțit în mod favorabil. Temele executate pe teren cu ofițerii garnizoanei Cluj au fost bine puse și tratate în mod lăudabil”.

Și prestația de la Călătoria de comandamenta Corpului 6 Armată a fost notată la superlativ: „cunoștințe tactice și operative pentru cele 3 arme bine întemeiate. Hotărâre sănătoasă și potrivită. În redactarea ordinelor a dovedit multă praxă⁵³, în executarea lor o destoinicie corespunzătoare și consecventă” – consemna generalul Hanzu, comandantul Diviziei 16 Infanterie⁵⁴.

La 1 aprilie 1921, generalul Șeinescu a fost „trecut pe picior de pace”, după demobilizarea armatei și numit la comanda Brigăzii 8 Infanterie, din compunerea Diviziei 4 Infanterie. Generalul Davidoglu a apreciat participarea la Călătoria de comandament a Corpului 2 Armată: lucrările întocmite, rezultatele obținute cu ofițerii la aplicațiile pe hartă, ca și la manevrele pe garnizoană cu ofițerii superiori, cu și fără trupă, au fost apreciate elogios. „Este credincios Patriei și Tronului” – concluziona

---

⁵⁰ *Ibidem*, f. 141.

⁵¹ *Ibidem*, f. 142.

⁵² *Ibidem*, f. 144.

⁵³ Praxă: praxis, pricepere dobândită printr-o practică îndelungată, experiență, rutină – n.n.

⁵⁴ AMR, Fond Memorii Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 149.

comandantul Diviziei 4 Infanterie, propunându-l pe generalul Șeinescu la avansare la „excepțional”⁵⁵.

Și la Călătoria de comandament a Corpului 2 Armată din anul următor s-a remarcat ca fiind „*la curent cu mijloacele moderne de luptă*” și posedând „*cunoștințele conducerii celor trei arme*”, reiterându-se propunerea de avansare la „excepțional”⁵⁶.

În „Foaia calificativă” pe 1925-1926, generalul Nicolae Condeescu, comandantul Diviziei 32 Infanterie, consemnează că generalul Șeinescu a fost numit în Comisia de verificare a lucrărilor de mobilizare și că la manevrele de toamnă și la aplicațiile pe garnizoana a constatat că „*este la curent cu noile proceduri de luptă, atât ale infanteriei, cât și ale armelor combinate, ca și aportul cu care serviciile pot ajuta operațiile militare. [...] Se conduce cu tact în toate actele sale zilnice, atât în societate, cât și în serviciu, ceea ce dă garanția că poate ocupa o funcție superioară celei pe care o are în prezent*”⁵⁷.

La 3 ianuarie 1928, comandantul Corpului 2 Armată, generalul I. Popescu, își declara susținerea față de nemulțumirea generalului Șeinescu de a nu fi numit la comanda unei divizii, nemulțumire concretizată într-un raport înaintat regelui Ferdinand I⁵⁸.

La 1 aprilie, a fost mutat în Comandamentul Corpului Grănicerilor. Generalul Ernest Broșteanu⁵⁹ consemna în „Foaia calificativă”: „*a luat parte la Călătoria de instrucție, în care a dat dovada unei solide pregătiri pentru comandă de divizie. Se manifestă sub toate raporturile în condiții excelente și cu moralul destul de ridicat*”. Și el se arată solidar cu nedreptatea făcută subordonatului său. „*Rog ca domnul general Inspector al Armei și apoi Consiliul Superior al Armatei, luând cunoștință de întreg memoriul original al ofițerului, precum și de referatul oficial al Diviziei Personalului (Serviciul Personalului – n.n.), care este foarte documentat, să fie bun a soluționa chestiunea și a hotărî definitiv asupra motivelor necunoscute de ofițer și neprecizate în «Memoriul original» al ofițerului, care au determinat*

---

⁵⁵ *Ibidem*, f. 150.

⁵⁶ *Ibidem*, f. 153.

⁵⁷ *Ibidem*, f. 71.

⁵⁸ Raportul a fost publicat în *Mărturii din Războiul de Întregire așa cum au fost prezentate Regelui Ferdinand*, editor Sorin Cristescu, Editura Cetatea de Scaun, 2018, pp. 61-76.

⁵⁹ Broșteanu Ernest (24 ianuarie 1869, Roman – d. 6 iunie 1932, București) a absolvit Școala Militară de Ofițeri de Infanterie și Cavalerie (1890) și Școala Superioară de Război (1900); a comandat Regimentul 53 Infanterie (14 august-22 decembrie 1916), Divizia 11 Infanterie (23 decembrie 1916-28 octombrie 1918), Corpul Grănicerilor (1922-1929) și Inspectoratul General al Infanteriei (1929-1930); a fost avansat la gradele de colonel (1916), general de brigadă (1917) și general de divizie (1919).

situația sa de până acum. Astfel se va repeta faptul constant ca toți șefii să-l aprecieze elogios, bazat pe activitatea și capacitatea verificată a ofițerului, iar de la Consiliul Superior al Armatei să iasă: «Menținut în grad și funcție în contra aprecierilor unanime ale atâtor generali, comandanți pe care ofițerul i-a avut». Este o nedumerire care este necesar și bine să dispară spre lămurirea ofițerilor-comandanți, pe care ofițerul îi va avea în viitor și care vor continua a-l nota și aprecia elogios ca până acum. Și eu mă văd silit ca față de activitatea, capacitatea sa și față de aprecierile unanime din trecut, să-l propun ca comandă de divizie». La această recomandare s-a alăturat și generalul Henri Cihoski, Inspectorul General de Armată⁶⁰.

Din păcate, cariera atât de elogios apreciată de superiori, a fost umbrită de o acuzație de fraudă: împreună cu maiorul Botez au făcut comerț, încheind contracte de furnizare de lemne cu diferite corpuri și stabilimente militare, prin cumpărarea spre exploatare și participând la exploatare a unei păduri.

În „Foaia calificativă” pe anii 1928/1929 este consemnat: „dat fiind cele cuprinse în referatul Serviciului Contencios nr. 2580 și al Ordinului Ministerului de Război nr. 24087 din 1 noiembrie 1929, generalul Radu Șeinescu nu mai poate face obiectul vreunei propuneri de înaintare în grad sau comandă”⁶¹.

„Referat nr. 2580 din 6 martie 1929

1) domnul general Șeinescu și maiorul Botez au făcut acte de comerț și au luat parte la direcția (conducerea – n.n.) societății comerciale «Forestiera Titești», prin cumpărarea spre exploatare a unei păduri și participarea la directa exploatare, contravenind Înaltului Decret nr. 183 din 14 ianuarie 1912.

2) au păgubit statul cu sumele ce li s-au avansat de diverse societăți pentru lemne, lemne ce nu au fost predate la timp și nici sumele rambursate, expunând ministerul la daune și la procente al căror rezultat nu se poate cunoaște”.

Referatul a fost semnat pentru directorul Superior al Justiției și Contenciosului – colonelul D. Macovescu⁶².

O posibilă explicație pentru această situație a fost boala gravă a soției și, implicit, a greutăților familiale generate de aceasta. „Are datorii bănești pe care nu le va putea achita decât printr-o neconținută chibzuială”⁶³.

---

⁶⁰ AMR, Fond Memorii Bătrâni, Ș, generali, dosar nr. 1/1891, f. 71.

⁶¹ *Ibidem*, f. 74.

⁶² *Ibidem*, ff. 162-163.

⁶³ *Ibidem*, f. 74.

Generalul Șeinescu a fost folosit pentru inspecții inopinate și cercetări, și, de la 1 octombrie 1929, a asigurat funcția de comandant al Centrelor de instrucție, în locul generalului Anton Bădulescu, pensionat. De asemenea, a analizat „Programul” și „Regulamentul educației fizice”, precum și „Programele pentru instrucția specială a grănicerilor”, sarcini de care s-a achitat corespunzător „*grație cunoștințelor sale profesionale, ca și felului său conștiincios de a lucra*” – aprecia generalul M. Florescu, comandantul Corpului Grănicerilor⁶⁴.

Ultima „Foaie calificativă” pentru intervalul 24 iulie și 31 octombrie 1931 consemnează: „*deși cu motive puternice de demoralizare, atât din punct material, cât și moral, totuși continuă imperturbabil a-și face serviciul conștiincios și corect. În ultimul timp s-a produs un reviriment în toată ființa sa, prezentându-se cu moralul mult mai ridicat și o bună dispoziție de serviciu. A achitat o mare parte din datorii și această grijă o suportă cu resemnare și multă chibzuință*”. Comandantul Corpului Grănicerilor încheie: „*este păcat că nu a putut merge mai departe, căci nu-i lipsesc însușirile și pregătirea. Prea bun camarad, cu un caracter foarte frumos. Propun să fie decorat cu «Coroana României» în grad de mare cavaler*”⁶⁵.

A fost trecut în rezervă la 3 decembrie 1932 pentru limită de vârstă (Înaltul Decret nr. 3349), în retragere pentru limită de vârstă la 1 ianuarie 1939 și șters din controale la 30 martie 1948 (Ordinul de Zi nr. 24 al Cercului Teritorial București)

Întreaga sa carieră a fost răsplătită cu Medalia Jubiliară Carol I, Ordinul „Coroana României” clasa a V-a, Medalia „Meritul Sanitar” clasa I-a, „Crucea Comemorativă 1916 - 1918” și „Avântul Țării” (1913).

A DESTINY. FROM GLORY TO HUMILITY - GENERAL RADU ȘEINESCU

-abstract-

Keywords: Radu Șeinescu, staff, Turtucaia, border guard, fraud.

Throughout his career, from the rank of second lieutenant to the rank of general, Radu Șeinescu had commendatory appreciations from his superiors, but also from his comrades. As commandant of the Regiment 2 Border Guard, he took part in the battle of Turtucaia, where he was taken prisoner. The lived experience was related in two memoirs, which provide

---

⁶⁴ *Ibidem*, f. 166.

⁶⁵ *Ibidem*.

us with valuable information about the first great defeat of the Romanian army. Returning from captivity, he was integrated into higher structures of the army. Unfortunately, his exemplary career has been overshadowed by allegations of fraud.